„mist ollema; neist asjadest ennesalle kaswo „saadta. Sind ei olle ükski äppardus kiusa„nud. Agga minna ei olle sulle mitte lub„band, sinno iggapäewast teggo sinno assemel „tehha: sest sedda woisid sa isse tehha, ja „se olleks sinno kohhus olnud. Nüüd minna „ei woi sulle parremad abbi tehha, kuid sedda, „et ma sulle lassen nahha peäle anda: ja „sedda oigusse polest.“

Ni häbbematta kui se tallopoeg omma Molsawannema wasta olli; nisamma häbbematta on innimenne Jummale wasta, kui ta keik sedda, tähhele ei panna egga pruki, mis Jummal temmale jo on andnud, ja temma pärrast on teinud: ja siiski ikka Jummalad pallub, et ta temmale omma waimo peab andma, ja tedda waggaks teggema, ehk tedda nende pattude eest hoidma, mis temma ommete heal meelel teeb.

Kirriko Oppetaja ja Kuuljad.

Ühhe kirriko peäl olli üks öppetaja, selle kuuljad uinusid saggedaste maggama, kui ta jutlust ütles: sepärrast temma siis ennamiste iggas jutlu ses rahwa peäle wihhane olli. Sesinnane Oppetaja surri ärra. — Se öppetaja kes temma assemel Kirriko peäle sai, panni selle rahwa kurjad kombed kurwa südda mega tähhele. Temma laskis needsinnatsed ennesa jure tulla, kes ollid magganud, ja noomis neid ja ütles, et ka se keige parras ja tullusam jutlus ilma kaswota olleks; kui kuuljad tähhele ei panne, ehk peäleki maggawad. Ta tulletas nende meele, et nemmad selle kurja kombe läbbi ommad lapsokessed pahhandaksid. — Siis ohkasid need kuuljad ja ütlesid: „oh kallis öppetaja, kui „meie meel on haige, et meie maggame, agga „meie ei joua unne wasto panna: ni pea kui „meie agga mahha istume ja öiete tahhame